

# Pháo Ca Ca Trên Trời Rơi Xuống

## Contents

|                                       |          |
|---------------------------------------|----------|
| <b>Pháo Ca Ca Trên Trời Rơi Xuống</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .                 | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .                 | 6        |
| 3. Chương 3 . . . . .                 | 11       |
| 4. Chương 4 . . . . .                 | 14       |

## Pháo Ca Ca Trên Trời Rơi Xuống

---

### Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, đồng nhân Kiếm tamĐộ dài: 4 chươngEdit: Cực PhẩmMột ngày nào đó, có một nhóc Đường môn, từ

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phao-ca-ca-tren-troi-roi-xuong>*

### 1. Chương 1

Edit: Cực Phẩm

01

Hôm nay, Lục Ảnh đang ở ngoài Quang minh điện tĩnh tọa, đột nhiên một bóng đen từ trên trời rơi xuống, làm cái ‘oạch’ rơi trước mặt hắn.

Lục Ảnh bình tĩnh giương mắt, thấy một người quỳ rạp trên mặt đất, ngọ ngoạy muốn vùng dậy.

Lục Ảnh chậm chậm hắn: Người gãy chân, đừng lộn xộn.

Người nọ mắc cỡ đến mặt đỏ tía tai, cắn răng nói: Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta gãy chân?

Lục Ảnh buồn cười nhìn thiếu niên Đường Môn người chưa lớn đủ trước mắt, chỉ chỉ hai mắt mình: Hai con mắt.

Thiếu niên thở hồng hộc chỉnh ra một tư thế ngồi, vẻ mặt quật cường: Không gãy.

Lục Ảnh vui vẻ: Không gãy? Không gãy đi hai bước xem.

Thiếu niên lạnh mặt: Ta cam tâm tình nguyện ngồi.

Lục Ảnh nhẹ nhàng ồ một tiếng, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Thiếu niên đau đến sắc mặt tái nhợt: Người ngồi bên cạnh ta làm gì?

Lục Ảnh thản nhiên nói: Ta cam tâm tình nguyện ngồi.

Thiếu niên trầm mặc một lúc lâu, không được tự nhiên mà hắng giọng một cái: Người, cái kia...

Lục Ảnh: Hử?

Thiếu niên nhỏ giọng: Đỡ ta một chút.

Lục Ảnh: Vì sao?

Thiếu niên trừng hắn: ...

Lục Ảnh cười khê, chặn ngang thiếu niên bẻ lên: Ta mang người đến chỗ đại phu.

Thiếu niên phồng má nhìn nơi khác.

02

Lục Ảnh cúi đầu nhìn hắn, hình dạng thiếu niên khoảng chừng mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt vì còn chưa trưởng thành nên rất thanh tú, lúc này chân đau nên sắc mặt tái nhợt, hiện ra mi mắt dài và rậm, như là bút lông thấm no mực nước rồi vẽ trên giấy lụa.

Lục Ảnh thấy lòng mình xao động một trận, hỏi: Người tên gì?

Thiếu niên lạnh lùng: Đường Y.

Lục Ảnh vui sướng huyết sáo, một con mèo ba tư tuyết trắng linh hoạt nhảy xuống từ ngọn cây đứng vững

trên vai Lục Ảnh.

Dù sao Đường Y vẫn còn tâm tính thiếu niên, nhìn dáng dấp mèo ba tư rất dễ thương, thần sắc không lạnh lùng như trước nữa, một đôi mắt đen sáng lấp lánh.

Lục Ảnh vút luôn cái mặt già nua: Ai, trùng hợp quá, con mèo này của ta tên là Y Y.

Mèo ba tư bất mãn kêu một tiếng.

Lục Ảnh tròn tròn mắt nói dối: Y Y ngoan.

Mèo ba tư tức giận dùng vuốt móng cho Lục Ảnh một cái tát.

Trên mặt anh tuấn của Lục Ảnh có thêm ba đường màu hồng nhàn nhạt, thấy vẻ mặt Đường Y nghi ngờ nhìn mình, chăm chú giải thích: Y Y phát tình, cho nên tính tình táo bạo.

Đường Y mở to hai mắt nhìn: Người!

03

Vì vậy, khi Lục Ảnh ôm Đường Y vào y quán thì trên má trái có sáu đường màu hồng do mèo cào, còn má phải có năm dấu ngón tay “rực rỡ”.

Đại phu Vạn Hoa [1] trong y quán vừa cười vừa trị chân cho Đường Y, Lục Ảnh cũng không ngại, khoanh tay ôm ngực lười biếng tựa vào cửa, trên vai là một con mèo ba tư cơn giận còn chưa tan ngồi chồm hổm.

[1] Vạn Hoa: là một môn phái trong Kiếm Tam.

Đại phu băng bó kỹ cho Đường Y, lại kê đơn, Lục Ảnh liền tự nhiên đưa tiền xem bệnh, sau đó ôm Đường Y ra ngoài.

Đường Y không được tự nhiên tránh tránh: Người muốn đi đâu?

Lục Ảnh: Nhà ta.

Đường Y: Không đi.

Lục Ảnh mặt dày mày dạn: Dù sao người cũng phải tìm một chỗ dưỡng thương.

Đường Y suy nghĩ một chút: Ta gọi sư huynh đến đón ta về Đường Môn.

Lục Ảnh: Sư huynh người ở đâu?

Đường Y: Ở Đường Môn...

Lục Ảnh cười khê: Chờ sư huynh người từ Đường Môn chạy tới đón rồi mang người trở về, chân người đều tốt đến thất thất bát bát (hầu hết), hướng hồ đoạn đường này xóc nảy không thích hợp dưỡng thương, vạn nhất khiến đầu khớp xương lệch đi, nửa đời sau người phải đi cà nhấc đấy.

Đường Y không được tự nhiên cúi đầu không nói lời nào.

Lục Ảnh đổi chủ đề: Lúc này sao người lại ngã trước mặt ta?

Về mặt Đường Y mất hứng: Ta muốn lên điện đỉnh [2] của Quang minh điện, kết quả phi được một nửa thì hết khí lực.

[2] Điện đỉnh: là đỉnh/nóc của cung điện hay phòng xá, là nơi quan sát được nhiều nhất tổng thể của cả kiến trúc cũng là nơi bắt mắt nhất.

Lục Ảnh: Người lên đó làm gì?

Đường Y nhỏ giọng: Không phải trên giang hồ có cái gọi là khinh công thí luyện sao, thí luyện đến khoảng cách cao như vậy có thể lấy được chúc ảnh [3], ta muốn cái đó.

[3] Chúc ảnh, ngọn nến, phiên âm [zhú yǐng]. Lục Ảnh phiên âm [lù yǐng].

Lục Ảnh: Chúc ảnh là gì?

Ánh mắt Đường Y sáng lên: Là một tiểu đăng lung (đèn lồng), rất đẹp.

Lục Ảnh cười nhẹ: Chưa từng nghe qua, ta chỉ biết Lục Ảnh, lương phẩm tất yếu trong nhà.

Đường Y không phản ứng kịp: Lục Ảnh là cái gì?

Lục Ảnh mỉm cười: Người muốn không?

Đường Y phục hồi tinh thần lại: Là người đúng không?

Lục Ảnh trêu hấn: Đúng thế, suy nghĩ thử xem?

Đường Y lầm bầm một tiếng, tức giận nhìn trời.

Lục Ảnh cười ha ha.

04

Lục Ảnh được như ý nguyện mang Đường Y về nhà, vừa mở cửa, một viện tử (sân nhỏ) rất nhiều loại mèo đang nhảy nhót tung bừng, vô cùng náo nhiệt.

Đường như Đường Y rất thích động vật nhỏ, kích động đến mắt sáng bừng.

Lục Ảnh quan sát vẻ mặt của hấn, đặt hấn trên băng đá trong viện, sau đó chỉ chỉ một con mèo hổ bì: Nó tên là Tâm Can.

Đường Y vui vẻ đưa tay trêu bé mèo kia.

Lục Ảnh lại ôm đến một con mèo mun: Nó tên Bảo Bối.

Đường Y: À.

Lục Ảnh lại chỉ chỉ con mèo ba tư trên vai mình: Tâm Can Bảo Bối Y Y, ba chúng nó rất thân nhau.

Đường Y sững sốt một chút: ...

Lục Ảnh nhảy lên nóc nhà mang một ki để phơi cá, nắm một cái vẩy trên mặt đất: Tâm Can Bảo Bối Y Y, ăn cơm.

Đường Y tức giận kháng nghị: Người, không cho người gọi như vậy!

Về mặt Lục Ảnh vô tội: Vì sao? Có chỗ nào không thích hợp?

Đường Y cắn môi một cái: Trong tên ta cũng có một chữ ‘Y’.

Lục Ảnh ái muội cười cười: A? Người nghĩ ta đang gọi người?

Đường Y nhanh chóng phủ nhận: Không phải.

Lục Ảnh giang hai cánh tay với nhóm mèo trên đất: Vậy ngươi sợ cái gì? Tâm Can Bảo Bối Y Y, tới, vào lòng ca ca nào.

Đường Y buộc lòng phải kiên trì nghe, hai má đỏ bừng.

## 2. Chương 2

Edit: Cực Phẩm

05

Lục Ảnh thu dọn một gian phòng trống cho Đường Y nghỉ ngơi, thấy hắn thích mèo, liền bế mấy con bỏ vào gian phòng cho hắn chơi.

Lục Ảnh chỉ chỉ con mèo mắt xanh lông trắng trong lòng Đường Y: Nó tên Lục Ảnh.

Đường Y kinh ngạc: Làm sao mà ngươi lại đặt tên cho mèo giống tên mình vậy?

Lục Ảnh cười cười: Nó và ta rất giống, ngươi không thấy sao?

Đường Y xoắn xuýt nhìn con mèo kia, lại nhìn nhìn Lục Ảnh, màu lông (tóc), màu mắt, đích thật rất giống nhau, trong cổ lưỡi biếng lại lộ ra chút thần thái xấu xa, vì vậy gật đầu: Thật giống.

Lục Ảnh hài lòng lấy một miếng cá khô nhỏ đút mèo ba tư, giải thích với Đường Y: Y Y mang thai, phải ăn nhiều một chút.

Đường Y đang nghĩ không thích hợp, Lục Ảnh lại ném thêm câu: Y Y nghi ngờ chính là mèo nhỏ Lục Ảnh.

Đường Y hoài nghi: ... Không phải lúc này nói là động dục à, sao giờ lại là mang thai?

Lục Ảnh ngẩn ra, lập tức sang sảng cười to: Ha ha, ta nói nhầm.

Đường Y thở phì phò trừng hắn: ...

Lục Ảnh mặt dày mày dạn thở dài: Ai, tiếng phổ thông thật khó nói.

06

Vì vậy, Lục Ảnh “gánh” hai đầu năm ngón tay đỏ tươi ngâm nga tiểu khúc xuống bếp làm cơm.

Chỉ chốc lát sau, trên bàn bày ba món ăn một món canh, thịt khô xào rau xanh tươi, xương sườn chưng cách thủy đến mềm nhừ, canh cá cùng rau trộn ngon miệng.

Bụng Đường Y đã sớm đói, ngồi trước bàn hít hít mũi: Thơm quá, tất cả đều do người làm?

Lục Ảnh hết sức tự nhiên gấp đồ ăn cho hắn: Ủ, sống một mình thành thói quen rồi, tự nấu ăn cũng là chuyện bình thường.

Đường Y suy nghĩ một chút: Ta dựa theo bảng giá khách điểm trả người tiền... Có được không?

Lục Ảnh bình tĩnh: Ta không lấy tiền.

Đường Y ngượng ngùng để đĩa xuống: Như vậy sao được? Ăn của người ở của người, lại để cho người trả tiền xem bệnh.

Lục Ảnh gương mặt nhìn Đường Y, thấy thần tình hắn quật cường, liền thuận theo nói: Trước không vội, chờ vết thương người tốt lên rồi tính.

Đường Y ngậy thơ gật đầu: Được.

Lục Ảnh giả hoạt cười: Đến lúc đó người đừng đổi ý nhé?

Đường Y nghiêm túc: Mới không đâu.

Lục Ảnh mừng rỡ đến muốn phun cơm ra ngoài, vội vàng nhin cười: Được, ăn đi ăn đi.

07

Thế là Đường Y ở lại nhà Lục Ảnh, Lục Ảnh chăm sóc hắn rất tốt, mỗi ngày lại đổi các loại món ăn, lúc rảnh rỗi thì mang hắn đến sân phơi nắng, kể chuyện cười cho hắn, Đường Y kiên trì muốn tự mình tắm rửa, Lục Ảnh liền lấy nước để trong phòng, chờ Đường Y khó khăn tắm xong lại cười híp mắt đi lau sàn.

Duy chỉ có một chút không tốt chính là, phụ thân Đường Y cùng mẫu thân hắn cũng gọi hắn là Y Y, gọi từ bé đến lớn, cho nên Đường Y vừa nghe thấy ‘Y Y’ thì luôn cảm thấy đang gọi mình, mỗi ngày nghe Lục Ảnh loạn gọi Tâm Can Bảo Bối Y Y, Đường Y cảm thấy mình cũng nhanh thác loạn rồi.

Hắn hiểu rõ là Lục Ảnh đang cố ý trêu đùa mình, nhưng hắn nghĩ là do tên mình cùng tên mấy con mèo của Lục Ảnh có chút trùng nhau cho nên Lục Ảnh thuận miệng đùa một chút, không có ý gì khác.

Vì thế, Đường Y một lần lại một lần nghiêm túc nhắc nhở mình.

Người ta đang gọi mèo đó, mặt không được đỏ.

Mèo trong nhà Lục Ảnh rất nhiều, trên nóc nhà phơi đầy cá khô, mèo hoang gần đó chạy tới ăn Lục Ảnh cũng vui tươi hơn hẳn cho chúng nó ăn, dần dần càng gọi càng nhiều, đầy sân toàn là mèo.

Lục Ảnh ôm Đường Y ra đặt trên băng đá phơi nắng, sau đó đặt tên cho từng con mèo.

Lục Ảnh: Trên trán con kia có một nhúm lông đen, đặt là Túc Phụ (vợ).

Nhất thời Đường Y có loại dự cảm xấu.

Lục Ảnh: Bên cạnh Túc Phụ, đặt tên là “Là”.

Đường Y: ... Tên này kỳ quái quá.

Lục Ảnh cười: Còn có càng quái hơn, bên cạnh “Là”, tên là “Ta”.

Lục Ảnh ngoắc bốn con mèo: Y Y Là Túc Phụ Ta!

Đường Y thở phì phò đấm hắn, Lục Ảnh cười để cho hắn đánh vài cái liền chạy đi, chân Đường Y không động đậy được, trừng hai mắt nhìn hắn.

Hai người mặt đối mặt nhìn nhau một hồi, đột nhiên Lục Ảnh giang tay với Đường Y, cười rất đẹp mắt, một đôi mắt xanh biếc hơi cong lên, sau giờ ngọ nên ánh mặt trời mạn thiên biến địa [1] nhu xuống, phác hoạ ngũ quan của Lục Ảnh đến rất ôn hòa...

[1] Mạn thiên biến địa: khắp bầu trời khắp nơi trên đất.

Lục Ảnh nhẹ giọng nói: Bảo Bối Y Y, ca ca ôm.



Trong đầu Đường Y ‘đùng’ một tiếng, thiếu chút nữa nổ tung.

Lập tức hai con mèo liền một trái một phải nhảy tới, Đường Y nhìn chúng nó thoải mái nằm trong lòng Lục Ảnh.

Đường cong cánh tay ôm mèo của Lục Ảnh xinh đẹp kiêu mỹ, cơ ngực rắn chắc hữu lực, vừa nhìn chính là người quanh năm luyện võ, mà khi hắn cùng bộc lộ sức mạnh lẫn ôn nhu thì không chỉ không có tương phản, ngược lại...

Một trận tim đập nhanh.

Đường Y đè ngực, cứng ngắc quay đầu sang chỗ khác nhìn chăm chăm mặt bàn ngón người.

08

Có một nháy mắt, Đường Y không khỏi tưởng tượng một chút, giống như mèo nằm trong lòng Lục Ảnh sẽ có cảm giác gì?

Đáp án là...

Trời ạ, muốn chết!

Đây là một loại cảm giác rất xa lạ, vừa vui sướng vừa thất lạc.

Đường Y đỏ mặt ghé vào trên bàn đá loạn nắm tóc, cảm thấy mình xong đời rồi.

09

Lục Ảnh buồn cười tiến tới: Người làm sao vậy?

Đường Y dùng bàn đá lạnh leo hạ nhiệt độ trên mặt, hàm hàm hồ hồ nói: Không sao.

Lục Ảnh lấy tay sờ sờ mặt của hắn: Thật là nóng.

Đường Y nhanh chóng đẩy tay hắn ra.

Bầu không khí giữa hai người trở nên có chút vi diệu.

Lúc này, có mấy người mặc tiểu hồng mao, là mấy tiểu cô nương lưng đeo loan đao hoan thiên hỉ địa (vô cùng vui vẻ) chạy vào trong viện, Lục Ảnh sờ sờ tóc Đường Y, đi tới cùng mấy tiểu cô nương kia nói chuyện. Các nàng đều là sư muội Lục Ảnh, hôm nay sư phụ có việc, để cho các nàng tự luyện công, kết quả là các nàng liền trộm đến chỗ sư huynh chơi với mèo.

Lục Ảnh nghiêm túc khiển trách hành vi lười biếng của các nàng, sau đó đưa tới một ki cá khô nhỏ: Cùng chúng nó chơi đi.

Các tiểu cô nương líu ríu lít rít khinh bỉ sư huynh tâm khẩu bất nhất, sau đó một tiểu cô nương vỗ vỗ tay với con mèo ba tư trên vai Lục Ảnh: Đào Đào, lại đây.

Vì vậy, Đường Y nhìn thấy Y Y thỏa mãn nhảy vào lòng tiểu cô nương cọt cọt.

Tiểu cô nương: Đào Đào lại mập thêm rồi.

Một tiểu cô nương khác đùa với Tâm Can và Bảo Bối, nói: Mao Mao và Cầu Cầu cũng mập ra.

Đường Y quay đầu nhìn Lục Ảnh, đột nhiên cảm thấy trong đầu mình một đoàn tương hồ.

Lục Ảnh dùng tay ra hiệu cho mấy các tiểu cô nương: Xuyt —— loạn tên gì, đây là Tâm Can Bảo Bối Y Y.

Các tiểu cô nương rất không nể mặt, tập thể phát ra hừ thanh: Sư huynh, huynh làm gì mà sửa tên kỳ cục như vậy cho Đào Đào Mao Mao Cầu Cầu!

Lục Ảnh le lưỡi, nhanh chóng ôm Đường Y cả người không tốt chạy vào trong nhà xoay người lại đập cửa một cái.

10

Gò má nóng bừng của Đường Y dán vào ngực Lục Ảnh, trong tai đều là tiếng tim đập thịch thịch, cũng không biết là mình hay là hắn.

Trong phòng an tĩnh chỉ còn lại có tiếng tim đập.

Hồi lâu, Đường Y mới lấy dũng khí hỏi một câu: Mèo của ngươi cũng không có tên như vậy... Sao ngươi lại gặt ta?

Lục Ảnh trầm mặc một lát, đột nhiên cúi người dán vào tai Đường Y thấp giọng gọi: Y Y.

Thanh âm kia ôn nhu êm tai, như nước xao động toàn thân Đường Y, khiến cho cả thân hân đều nóng lên, Đường Y cảm thấy mình dao động, vì thế cuống quýt nắm chặt y liệu [2] trên ngực Lục Ảnh.

[2] Y liệu: là vật liệu may mặc như là các loại vải bông, tơ lụa, đồ len dạ.

Lục Ảnh nhìn vật nhỏ đang ngổ trong lòng mình, mây đỏ từ hai má đốt một đường tới cổ, liền đánh bạo lại dán vào tai hân gọi: Tâm can bảo bối Y Y.

**Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:** Người đâu! Cứu giá! Trầm sắp ngọt chết rồi...

### 3. Chương 3

Edit: Cực Phẩm

Đường Y cảm thấy tim mình sắp đập vào cổ họng, máu cả người giống như đều vọt tới đỉnh đầu, khiến cho hân không có cách nào tự hỏi, chỉ mở to hai mắt ngơ ngác nhìn Lục Ảnh, trong nháy mắt tiểu tâm tư hư vô mờ mịt mấy ngày nay toàn bộ đều trở thành sự thật, bất ngờ không kịp phòng.

Lục Ảnh cũng không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy, vốn trong lòng đang thấp thỏm, tuy rằng Đường Y còn chưa nói gì nhưng tâm sự đã viết hết lên mặt, Lục Ảnh vui vẻ đến hận không thể đi ra ngoài lượn tròn chạy vài vòng ngoài Quang minh điện, đầu óc nóng lên liền cúi đầu muốn hôn Đường Y.

Đường Y thấy đột nhiên Lục Ảnh dán lại gần, lại càng hoảng sợ, ‘vèo’ một cái chôn mặt vào ngực Lục Ảnh không cho hôn.

Lục Ảnh hôn nhẹ tóc hân: Ngoan, hôn một cái.

Đường Y: Không.

Lục Ảnh: Không được không.

Đường Y càng chôn sâu mặt hơn, cánh tay gắt gao ôm lấy cổ Lục Ảnh, hai tai đỏ ửng một mảnh.

Lục Ảnh vui vẻ: Không nháo nữa, buông ra đi, ngoan.

Đường Y nghe lời buông tay ra, ngược mặt nhìn Lục Ảnh.

Lục Ảnh nhanh chóng hôn một cái trên mặt Đường Y.

Đường Y sững sốt một chút, lại vùi mặt vào ngực Lục Ảnh: Người lại gạt ta.

Tâm tình của Lục Ảnh vui sướng vô cùng, ôn nhu an ủi: Người xấu hổ cái gì, ta thích người, tự nhiên muốn hôn người, muốn ôm người, muốn ôm người ngủ, sau đó còn muốn cùng người làm cái kia nữa, dù sao người cũng phải làm quen...

Đường Y tức giận cắt ngang: Câm miệng!

Lục Ảnh cười xấu xa: Không câm, không muốn nghe thì người chặn miệng ta lại đi.

Đường Y cắn răng: Lục Ảnh!

Lục Ảnh đùa hấn: Ta lớn hơn người đến mấy tuổi lận, gọi Lục Ảnh ca ca.

Đường Y tức giận đến không nói nổi.

12

Đường Y kiên trì chôn mặt vào ngực Lục Ảnh không cho hôn, Lục Ảnh suy nghĩ một chút, ôm Đường Y ra ngoài: Ta muốn dẫn người đến một chỗ.

Đường Y tiếp tục giả chết, Lục Ảnh ôm hấn đi một hồi, bỗng nhiên đằng không nhĩ khởi [1], Đường Y hoảng sợ, vàng ngắc đầu nói: Kinh công Minh giáo không thể mang theo người!

[1] Đằng không nhĩ khởi: bay vút lên trời.

Lục Ảnh cười khê: Người chịu ngắc đầu rồi à?

Đường Y khấn trương: Sẽ té xuống.

Lục Ảnh: Sẽ không, người nhẹ như thế, giống như mang con mèo nhỏ vậy.

Đường Y cau mày: Người mới là con mèo nhỏ.

Lục Ảnh vừa không ngừng phi lên vừa tranh thủ lúc rảnh rỗi nhìn hấn một cái: Ủ, là con mèo nhỏ của người.

Nhất thời Đường Y lại bùng nổ.

13

Một lát sau, Đường Y cảm thấy dường như Lục Ảnh dừng ở đâu đó, hấn ngẩng đầu nhìn xuống dưới, vậy mà lại là điện đỉnh Quang minh điện.

Lục Ảnh đặt Đường Y xuống, hai người mặt đối mặt đứng ở chỗ so với bàn chân của hai người cũng không lớn hơn được bao nhiêu, chân Đường Y bị thương vẫn chưa ổn, chỉ có một chân khá khó khăn, không thể làm gì khác hơn là tiểu tâm dục dục vịn Lục Ảnh, cùng hấn dính chung chặt chẽ. Vốn Lục Ảnh đã là nhân cao mã đại, hơn nữa tuổi Đường Y vẫn còn nhỏ, vóc dáng còn có thể cao hơn, cho nên hai người có chút kém nhiều, Đường Y mới chỉ đứng đến vai Lục Ảnh.

Lục Ảnh gắt gao ôm eo Đường Y: Cảnh trí nơi này không tệ.

Sắc trời dần dần tối xuống, gió mát đầu thu nhẹ nhàng thổi, mặt trời chiều nhuộm bầu trời một mảnh xán kim, hai người đứng nơi cao nhất của điện đỉnh, bốn phía trống không, mây trôi lững lờ, nhưng Đường Y nào có tâm tư ngắm phong cảnh, chỉ đỏ mặt lên tiếng.

Lục Ảnh dùng ngón tay nâng cằm hấn: Người đang suy nghĩ gì?

Đường Y nhỏ giọng nói: Ta đang suy nghĩ, ngày đó ta phi tới đây, chỉ thiếu hai ba trượng, kết quả ngã xuống.

Lục Ảnh cúi đầu, dùng trán mình chạm trán Đường Y, chiều cao hai người chênh lệch khá nhiều, Lục Ảnh hơi cong lưng xuống: Ừ.

Đường Y nghe thấy thanh âm mình thấy mình như gió: Hoàn hảo ngã xuống...

Âm cuối lướt nhẹ bị Lục Ảnh ăn vào trong miệng, đến khi Đường Y phục hồi tinh thần lại thì phát hiện mình đã cùng Lục Ảnh hôn môi.

Lục Ảnh hôn cực ôn nhu, cực tỉ mỉ, hai tay nâng mặt Đường Y, môi chậm rãi vuốt ve, cảm thụ được mềm mại cùng nhiệt độ của đối phương. Thấy Đường Y không khẩn trương nữa, Lục Ảnh liền dùng đầu lưỡi miêu tả liếm hôn đôi môi hấn, lại ngậm vào miệng khẽ cắn một chút, Đường Y nhẹ nhàng kêu một tiếng, Lục Ảnh liền nhân cơ hội dùng đầu lưỡi dò vào miệng hấn, mặc sức mút hút liếm cắn, nước bọt hai người giao hòa, môi lưỡi quấn lấy nhau, tiếng nước nhấp nháp, Lục Ảnh bị gợi lên hăng hái, bất tri bất giác hôn kích động hơn, dẫn vào vài phần ý vị. Đường Y khó có thể thừa nhận mà thở gấp, bản năng muốn đẩy Lục Ảnh ra, lại bị Lục Ảnh gắt gao kim thất lưng lại, giọng nói hơi nhuốm vài phần khàn khàn vang bên tai Đường Y: Bảo bối, đừng lộn xộn, người không sợ ngã xuống sao?

Thân thể Đường Y cứng đờ, giống như cầu trượt nhìn Lục Ảnh.

Lục Ảnh cười cười: Ta vừa mới mang người lên, bây giờ không có khí lực, nếu như ngã xuống chúng ta không cứu được đâu.

Lập tức Đường Y cẩn thận đứng ngay ngắn: Vậy người nghỉ ngơi một chút, đừng nháo nữa.

Lục Ảnh mở nhẹ trên mặt Đường Y: Người gọi Lục Ảnh ca ca, ta liền có khí lực.

Đường Y cúi đầu, lông mi dài thanh tú sụp xuống tạo một bóng mờ trên mặt: Không gọi.

Lục Ảnh thản nhiên nói: Được rồi, ta đợi đến ngày mai thì có khí lực xuống.

Đường Y vừa vội vừa tức: Người người này sao lại như vậy?

Lục Ảnh nhướng mày: Hử? Gọi là gì?

Đường Y cắn cắn môi, còn chưa mở miệng đã đỏ mặt, không được tự nhiên hồi lâu mới kêu một câu, nhưng thanh âm quá nhỏ so với muỗi kêu còn nhỏ hơn.

Lục Ảnh buồn cười nhìn hắn: Bảo bối, ta không nghe được.

Đường Y chôn mặt trong ngực hắn, giọng nói vừa nhẹ vừa mềm mại như mèo nhỏ: Lục Ảnh ca ca...

Lục Ảnh bị một tiếng này của hắn khiến cho thiếu chút nữa liền tiêu máu, cúi đầu hôn lần nữa, môi mỏng của Đường Y bị hắn chà đạp đến đỏ tươi, hơi hiện lên ánh nước, mãi đến khi Lục Ảnh nghĩ hôn nữa mình sẽ mất khống chế, lúc này mới hài lòng ôm Đường Y phi xuống.

Cuối cùng hai người cũng xuống, Đường Y thở phào nhẹ nhõm, phát thệ đời này sẽ không cùng Lục Ảnh đến nơi cao như vậy nữa.

## 4. Chương 4

Edit: Cực Phẩm

14

Sau khi song hộ chỉ (cửa sổ giấy) của hai người bị chọc thủng, Lục Ảnh đối với Đường Y hoàn toàn là một bộ hình dạng tử tâm thấp địa (khăng khăng một mực), bảo bối vô cùng, toàn tâm toàn ý cưng chiều, ngay

cả khi Đường Y ăn cá cũng không cần gỡ xương, phàm là chuyện gì có thể làm thay thì đều được Lục Ảnh nhận làm hết.

Mà xưa nay tính tình Đường Ly vốn là một bộ ‘đối người xa cách’, hơn nữa do tuổi còn nhỏ nên cũng ít sống qua với người khác, ban đầu rất dễ xấu hổ, thậm chí lúc đầu còn biệt nữ kính nhi trốn tránh Lục Ảnh. Nhưng khi Đường Y giận dỗi thì phương thức giải quyết của Lục Ảnh hết sức đơn giản thô bạo, quản người biệt nữ cái gì, trước tiên cứ đè lên giường cưỡng hôn một trận, hơn nữa như thế vài lần thì đường như Đường Y nhu thuận hơn nhiều.

Ban đêm hôm nay, Đường Y tắm rửa xong đổi y phục, lau tóc trong sân, vừa nâng mắt đã thấy cửa gian phòng của Lục Ảnh mở rộng, Lục Ảnh trần nửa thân trên dựa vào giường đọc sách. Một tay hấn cầm sách, một tay khoác lên đầu giường, hai chân thon dài để chồng lên nhau, đầu thì lười biếng nghiêng một góc lớn, tóc dài màu bạc che nửa khuôn mặt, lộ ra sống mũi cao thẳng tắp và đôi môi cùng hàm dưới hoàn mỹ như điêu khắc, đáng vẻ khi những ngón tay lười biếng lật từng trang sách khá có vài phần khí độ quý công tử. Đường Y đứng đó nhìn lại nhìn, nghĩ cư nhiên sao mà khéo vậy, trùng hợp rằng người này lại thích mình, bỗng nhiên trong lòng có một trận ngọt ngào chạy qua.

Đường Y vẫn nhìn như thế, ngây dại.

Mí mắt Lục Ảnh cũng không nâng, đột nhiên bất thành linh hỏi một câu: Y Y, nhìn đủ chưa?

Đường Y hoảng sợ, vội vàng giải thích: Ta lau tóc mà.

Lục Ảnh tự tiểu phi tiểu liếc hấn: Qua đây.

Đường Y ngượng ngùng đi tới, đứng ở bên giường, tóc còn ướt trông có vẻ vừa đen vừa bóng, rơi xuống những giọt nước nhỏ, rơi vào trong chỗ lõm của chiếc cổ trắng nõn, trượt qua xương quai xanh.

Lục Ảnh vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình: Lên đây, ca ca dạy người đọc sách.

Vốn Đường Y cũng có tò mò Lục Ảnh đang xem cái gì, vì vậy nhu thuận đá hài ra leo lên giường, Lục Ảnh ôm hấn vào trong lòng, để cho hấn gối đầu lên ngực mình, lập tức hai cánh tay liền vòng quanh thân thể Đường Y, để sách trước mặt hấn, ôn nhu hỏi: Xem hiểu không?

Mới đầu Đường Y để ý đến chữ trên trang sách, chữ viết dị tộc cứ như con nòng nọc, Đường Y mê mang lắc đầu, nghiêng đầu nhìn Lục Ảnh: Xem không hiểu.

Lục Ảnh hài hước khê cười một tiếng, lại lật một tờ, gầy gầy bức tranh phía trên đó: Cái này thì sao?

Đường Y lại nhìn, vừa nhìn thoáng qua thì trong nháy mắt đổ mặt quay đầu đi chỗ khác.

Lục Ảnh cười cười, thẳng người lên ôm hoàn toàn Đường Y vào trong ngực, một tay nắm cầm hần đang vội vã xoay đầu, một tay chỉ đông cung đồ thấp giọng nói: Bảo bối biết bọn họ đang làm cái gì không?

Đường Y bất an vặn vẹo uốn éo: Không biết.

Môi Lục Ảnh dán sát tai Đường Y, thanh âm trầm thấp từ tính mê hoặc cọ qua màng nhĩ Đường Y: Ca ca dạy người, bọn họ đang hành phòng...

Đường Y mặt đỏ tía tai: Ta không muốn học.

Lục Ảnh quăng sách sang bên cạnh, một tay xoa bóp chân Đường Y, ân cần nói: Còn đau à, toàn bộ có tốt chưa?

Đường Y gật đầu, xoay người muốn xuống đất: Toàn bộ tốt rồi, ta muốn đi ngủ.

Lục Ảnh thấy thế một tay ôm lấy eo Đường Y, tay kia hết sức tự nhiên theo bóp chân hướng về phía trước dạo chơi, dần vào phía trong bóp đùi vuốt ve nhẹ nhàng, bàn tay với nhiệt độ cực nóng xuyên thấu qua lớp vải mềm mỏng truyền đến, Đường Y xấu hổ đến không dám ngẩng đầu, muốn giãy ra thì lại bị Lục Ảnh ôm chặt hơn, thân thể hai người cách lớp vải mềm lạnh trơn trượt ma sát nhau, một lát sau Đường Y liền cảm giác có một cái gì đó cứng rắn nóng cháy ở phía sau mình, nhất thời thân thể cứng đờ, một cử động nhỏ cũng không dám.

...

15

Đêm này Đường Y bị Lục Ảnh lấn qua lấn lại kịch liệt, lúc xong việc Lục Ảnh đun nước nóng giúp hần rửa sạch thân thể, Đường Y mệt mỏi đến mí mắt cũng không nâng lên được, nửa tỉnh nửa mê mặc hần lật qua lật lại, mồ hôi ướt nhẹp trên tóc mái dính vào gò má như bạch ngọc, hai cánh môi bị mút vào đến đỏ tươi hơi giương lên, ngủ đến hựu hương hựu trầm [1]. Lục Ảnh hôn nhẹ lên trán hần, ôm thân thể trải rộng đầy dấu hôn của hần vào lòng sau đó quấn kín mềm, trong lòng có chút không yên, nghĩ khi Đường Y tỉnh lại sẽ có phản ứng gì, vừa chờ mong vừa lo sợ, mơ mơ màng màng đến quá nửa đêm mới ngủ,

[1] Hựu hương hựu trầm, hương là ngủ say, trầm là rất sâu (mức độ). Hiểu là vừa say lại vừa sâu.

Phản ứng đầu tiên của Lục Ảnh khi tỉnh lại ngày hôm sau chính là vươn tay tìm Đường Y, quả nhiên sờ soạng được một khoảng không, hần nhảy dựng lên nhanh chóng mặc y phục chỉnh tề chạy ra ngoài, trong viện không có ai, cửa sổ phòng ngủ của Đường Y đóng chặt, Đào Đào nằm ở chân tường cứ hướng trong phòng meo meo mấy tiếng.

Lục Ảnh lấy lại bình tĩnh, đi tới gõ cửa: Y Y?



Trong phòng không có tiếng động.

Lục Ảnh suy nghĩ một chút, đâm một có lỗ trên cửa sổ bằng giấy, có chút bí ối nằm úp sấp lên đó nhìn lên.

Đường Y dựa vào trụ giường ngồi trên giường, thượng y sóc tuyết khiến cho thắt lưng trông vô cùng tinh tế, phần ngực lộ ra bên ngoài tràn đầy những vết hồng hồng, tóc dài đen nhánh đổ xuống làm tăng thêm nét tức giận trên khuôn mặt, nhìn qua vô cùng khả ái.

Lục Ảnh lấy lòng hỏi: Bảo bối, đói bụng rồi nhỉ? Muốn ăn gì?

Đường Y lạnh lùng liếc hắt một cái, cứng ngắc xuống giường, đè lại cái lỗ Lục Ảnh đâm trên cửa sổ: Người tránh ra.

Lục Ảnh tránh ra vài bước, kiên trì không ngừng thay đổi chỗ đâm một lỗ khác, ôn nhu nói: Y Y đừng nóng giận, ta sai rồi.

Đường Y đưa tay che lại, phát hiện che không hết, đành lòng phải thở phì phò trừng Lục Ảnh, nghiến răng nói: Đừng để cho ta nhìn thấy người.

Lục Ảnh ồ một tiếng, ắn thân: Được, vậy để ta nhìn người.

Đường Y tức giận đến đập vỡ một bình hoa.

Lục Ảnh chạy đi, chỉ chốc lát nữa lại trở về: Y Y, ta quỳ tha y bản (ván giặt đồ).

Đường Y suy nghĩ một chút, xuyên qua lỗ trên cửa sổ nhìn thoáng qua, Lục Ảnh thật đang quỳ gối trên tha y bản, thấy Đường Y nhìn lên mình, ngay tức khắc ném qua một cái hôn gió: Chụt!

Đường Y lạnh lùng: Vậy người quỳ đi.

Lục Ảnh quỳ một lúc lâu, thấy vô ích, lại cắn răng chịu đựng đứng lên tiếp tục vịn cửa sổ, kêu to như đang hát: Y Y, bảo bối Y Y, tâm can bảo bối Y Y...

Đường Y căm tức nhìn hắt: Không muốn nói với người.

Lục Ảnh đáng thương ngồi xổm xuống sờ sờ mèo ba tư: Đào Đào, Y Y không cần chúng ta nữa.

Về mặt Đào Đào khinh bỉ nhìn Lục Ảnh.

Lục Ảnh ủ khuất ôm lấy Đào Đào: Cha là tên khốn khiếp, cho cho nường người tức giận, sau này không bao giờ khốn khiếp vậy nữa, mẹ người nói cái gì thì chính là cái đó, có được không?

Đào Đào mang vẻ mặt tức giận “Điều dân lớn mật! Lão tử phải là cha người mới đúng” cho Lục Ảnh một cái tát, nhảy lên nóc nhà ăn cá khô.

Lục Ảnh yếu ớt thở dài: Khuê nữ cũng chạy rồi.

Đường Y: ... Phốc.

Lục Ảnh nghe thấy tiếng cười của Đường Y, vội vã nằm sấp lại trên cửa sổ xin lỗi: Y Y, ta không bao giờ nữa, ta sai rồi.

Mặt Đường Y đỏ lên: Không bao giờ cái gì nữa?

Lục Ảnh nghiêm túc: Chỉ cần người không muốn, ta cái gì cũng không.

Đường Y khẽ hừ một tiếng, mở cửa: Vào đi.

Lục Ảnh cẩn cẩn dục dục ôm Đường Y, hôn nhẹ lên mặt hấn: Đau lắm sao?

Đường Y néo mặt Lục Ảnh: Rất đau, ngày hôm qua ta nói không muốn nữa... người còn...

Lục Ảnh tùy hấn néo, ôn nhu nói: Hạ bất vi lệ [2], ta từ từ đợi người lớn lên, ta còn dám hỗn như vậy nữa thì người đánh chết ta, đánh hết sức luôn.

[2] Hạ bất vi lệ: lần sau không được việ dẫn lễ này nữa, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa, lần sau không được vi lệ.

Đường Y nở nụ cười, một lát sau lại hỏi: Lớn bao nhiêu.

Lục Ảnh: Lớn bằng ta.

Đường Y nhẹ giọng nói: Vậy thì phải rất lâu đó.

Lục Ảnh sờ sờ tóc của hấn: Không sao cả.

Đường Y chôn mặt vào trong y phục của Lục Ảnh, một lúc sau, đột nhiên nhỏ giọng rầu rĩ nói: Không cần

chờ.

Lục Ảnh kinh ngạc: Hả?

Tai Đường Y đỏ bừng: Người... nghe theo ta là được rồi...

Lục Ảnh kích động ôm Đường Y xoay mấy vòng: Cái gì cũng nghe Y Y.

Đường Y ôm chặt cổ Lục Ảnh: Ừ.

16

Buổi tối, hai người cơm nước xong xuôi, Lục Ảnh để cho Đường Y ngồi trên băng đá trong sân, lập tức khiến cho đèn lồng trong viện và ánh nến trong phòng tắt hết, sau đó thần bí hề hề lục ra một cái gì đó trong phòng ngủ, chấp tay sau lưng đi tới phía sau Đường Y, ôm hắn rồi đưa cái gì trong tay cho hắn.

Đường Y nhận vật kia, xúc thủ cảm nhận được một khúc cây trúc ôn nhuận, nhẵn bóng có chút ẩm áp, đang muốn nhìn cho kỹ, đột nhiên vật kia sáng lên.

Lục Ảnh thổi tắt hỏa chiết tử, cầm bàn tay đang cầm chúc ảnh của Đường Y: Nhớ lần đầu tiên gặp nhau, người đã nói muốn có cái này.

Đường Y mừng rỡ nhìn tiểu đặng lung tinh xảo kia.

Xung quanh tối tăm mù mịt, chỉ có nó là ánh sáng duy nhất, ánh nến nhỏ màu da cam khiến cho chung quanh như trở thành một thế giới nhỏ, những hạt bụi nhĩ trong quang mang (tia sáng, ánh sáng) chậm rãi bay nhẹ, bay lên hạ xuống, trong nháy mắt ngọn lửa trong chúc ảnh tựa hồ trở nên vô cùng nóng, nhiệt độ xuyên qua tầng tầng quyền sa, vượt qua cách trở của gió đêm, ôn nhu đốt thẳng vào đáy lòng Đường Y.

Mắt Đường Y sáng lấp lánh nhìn Lục Ảnh: Là chúc ảnh.

Lục Ảnh cười khê: Lúc đó ta chưa từng nghe nói qua chúc ảnh, chỉ biết lục ảnh, người còn nói một tiếng thích ta.

Đường Y cúi đầu: Người còn nhớ rõ à.

Lục Ảnh hơi khom lưng, từ phía sau nhẹ nhàng đặt cằm trên vai Đường Y: Mỗi câu người nói ta đều nhớ rõ.

Đường Y nghiêng mặt sang bên, nhẹ nhàng hôn một cái lên mặt Lục Ảnh: Lục Ảnh ca ca, người tốt nhất.

Lục Ảnh tỉnh táo khắc chế thiên quân vạn mã cuộn cuộn trong lòng, bình tĩnh mà ưu nhã hôn nhẹ Đường Y: Chỉ với người thôi.

Đường Y suy nghĩ một chút: Cái này từ đâu ra vậy?

Lục Ảnh ho khan một tiếng: Trong phòng ngủ của sư phụ... nhặt được.

Đường Y: Hả?

Lục Ảnh: Phốc.

Đường Y liếc mắt: Nhanh trả lại cho sư phụ người đi.

Lục Ảnh ôm hân: Người cầm chơi trước đi, ngày mai trả lại, chờ sang năm đầu xuân khí trời ấm lên, ta dẫn người đến Đại Đường du ngoạn, đổi lấy hai cái.

Đường Y hạnh phúc gật đầu: Được.

Hồng chúc thu thâm, tĩnh dạ tiêu nhiên.

Đợi sang năm xuân ấm, cùng người giục ngựa đồng du, ngắm hoa khắp cả Trường An.

[Toàn văn hoàn]

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phao-ca-ca-tren-troi-roi-xuong>*